

DEĞERLİ ANNE- BABALAR 2

- Ailelerin çocuklarını motive etmek için kaygı ve tehdit yolunu tercih etmemeleri doğru olur. “Bu gidişle kazanamazsın, bu kadarlık çalışma ile bir şey olmaz” gibi ifadeler sadece kaygıyı artırır ve çocuğun özgüvenini azaltır.
- Çocuklarını gerçekten çok iyi tanımaları ve çocukları ile ilgili gerçekçi bir beklenti içinde olmaları gerekir.
- Sınav sonuçlarını bir kriz olarak değil bir fırsat olarak değerlendirebilirler. Şöyle ki, sınavlarda alınan puanlar ışığında, yapılabilenler ve yapılamayanların gerçekçi değerlendirmesi yapılarak, bir sonraki sınava kadar neler yapılabileceğinin bir stratejisi belirlenebilir. Sınavlarının amacı da budur.
- Çocuklarına sık sık iltifat etmeleri olumlu benlik algısı kazanmalarına yardımcı olur. Çünkü marifet iltifata tabidir.
- Çocuklarımızın duygularına önem vermeliyiz. Eğer çocuğunuza ders çalış dediğinizde “ders çalışmaktan sıkıldım” derse “sık dışını üç ay kaldı” dememeliyiz. Bunu dediğimizde çocuğumuzun duygusunu önemsememiş ve onaylamamış oluyoruz. Bunun yerine “Ah! ne yapsak acaba, evet anladım sıkılmışsın, bunu aşmak için nasıl yardımcı olabilirim” diyebiliriz.
- Ne zaman ki genç ve ailesi gözlerini sınav sonucuna çevirirler işte o zaman kaygıya davetiye çıkarırlar. Sınavın sonucu ile ilgilenmek konsantrasyonu olumsuz etkiler ve bu günün yeterince değerlendirilmesini engeller.
- Kaygı bulaşıcı bir duygudur. Eğer anne – baba kaygılı ise bu kısa bir süre sonra çocuğa da bulaşır.
- Anne – baba ve çocuk arasındaki gerçek iletişim sorun olmayan durumlarda gerçekleşir. Bu nedenle anne – babalar çocukları ile konuşmak için sorun olmayan durumları tercih etmelidir.
- Çocuk başkalarının yanında kesinlikle eleştirilmemelidir. (Abisi ve kardeşi de dahil)
- Kardeşi ve başkaları ile kıyaslanmamalıdır.
- Anne ve baba aile ortamında çocuğa sevgi gösterisinde bulunmalı, açık onay ve açık ilgi göstermeli, fiziksel temas (Kucaklama, okşama vb.) tan kaçınmamalıdır.
- Çocuğun gösterdiği her olumlu davranış ve yaklaşım ödüllendirilmeli (Sözel ödül veya maddi ödül), olumsuz davranışları görmemezlikten gelinmeli, üzerinde durulmamalıdır.

- Çalışmaya başlayamama gibi bir zaafı olan çocuğun çalışma için isteklendirilmesi, çalışmaya başlamak için uygun ortam hazırlanması ve ilk çalışma saatlerinde dikkatini dağıtacak etmenlerin ortadan kaldırılması gerekir. (Televizyon sesi, gürültü vs.)
- Soyut işlemleri kavramakta güçlük çektiğinden matematik, fen gibi derslerde somut materyallerden faydalanılması gerekmektedir. Çizerek, yazarak ve kolaydan zora bir yol izlenmeli, ders çalışırken yumuşak bir ses tonu kullanılmalı., başaramadığı konular veya işlerin nedenleri araştırılmalıdır.
- Anne-baba çocuğun yanında tartışmaya girmekten kaçınmalı, çocuk konusunda tutarlı ve uyumlu davranmalıdır. (birinin olmaz dediğine birisi olur dememelidir.)
- Çocuğunuzu sevdiğinizi, değerli olduğunu, sizin için önemli olduğunu ona açıkça dile getirin, hissettirin.
- Çocuğa inanın ve güvenin. Ondan iyi şeyler beklerseniz, iyi şeyler görürsünüz.
- Evde kurallar olmalı. Televizyon saatleri herkes tarafından belirlenmeli ve buna uyulmalı. Siz televizyon seyrederken o ders çalışamaz. Hangi film veya programların seyredileceğine birlikte karar verin ve buna uyun.
- Çocuğun hatalarını fazla büyütmeyin, hatalarını birlikte tartışın ve doğruyu bulması için ona rehberlik edin. Çocuğun doğrularına değer gösterin. Fikirlerini dinleyin ve önem verdiğinizi hissettirin.
- Fiziksel cezalardan kesinlikle kaçının. Ona vereceğiniz ceza; Sevdiği bir etkinlikten maruz kalmasını sağlamak olsun
- Çocuklar arasında ayırım yapmadığınızı ona kanıtlayın.”Hepiniz ayrı ayrı insanlarsınız. Farklı özellikleriniz var.Seni olumlu veya olumsuz tüm özelliklerinle ayrı bir birey olarak değerlendiriyor ve seviyorum. Kardeşini de aynı şekilde değerlendiriyorum.”Şeklinde yaklaşımlarınızı ona söyleyin.
- Çocuğunuza zaman ayırın. Sadece ders çalışmak için değil, eğlence için, sohbet için.
- Onunla “sen dili” ile konuşmayın. Sen dili iticidir ve olumsuz etkileri vardır. “Çok gürültü yapıyorsun, yerine ; bu gürültüden rahatsız oluyorum şeklinde duygularınızı dile getirin.
- Öğretmenleri ile sık sık görüşün ve yapabilecekleriniz konusunda yardım isteyin.Bir ekip çalışmasını gerçekleştirin.
- Çocuğunuzun kendi gelişimine uygun doğal olan, geçici sinirlilik,inatçılık, bencillik gibi duygular anlayışla karşılanmadığı zaman pekişir ve davranış bozukluğu olarak kalır. Fazla telaşlanmadan soğukkanlı davranışlar ve yaklaşımlar gösterin.